

Με την κλιμάκωση της ελληνικής επιθετικής δραστηριότητας, η ελληνική κυβέρνηση και οι ηγέτες του ελληνισμού στη Μακεδονία αντιμετώπισαν πλήθος επικρίσεων από τις ευρωπαϊκές δυνάμεις.

Στις 28 Νοεμβρίου η Αυστρία και η Ρωσία επεσήμαναν στις τρεις ενδιαφερόμενες κυβερνήσεις ότι η έλλειψη ικανοποιητικών αποτελεσμάτων από τις μεταρρυθμίσεις οφειλόταν όχι τόσο στις αδυναμίες των Τούρκων, όσο στις αιματηρές συγκρούσεις των σωμάτων και στις εγκληματικές επιθέσεις σε βάρος της ζωής και της παρουσίας των κατοίκων. Έλεγαν δε ότι δεν μπορούν να ανεχθούν καμιά προσπάθεια να διαταραχτεί το status quo στη βαλκανική χερσόνησο.

Σε απάντησή της η ελληνική κυβέρνηση Ράλλη ισχυρίσθηκε ότι είχε εκ των προτέρων ενεργήσει σύμφωνα με τις επιθυμίες των Δυνάμεων, ότι είχαν σταλεί ήδη οδηγίες στους αξιωματικούς του Βασιλείου, με εντολή να αποτρέψουν το σχηματισμό σωμάτων στο ελληνικό έδαφος και τη μετακίνηση ανταρτών από και προς τα σύνορα. Ταυτόχρονα ο υπουργός Εξωτερικών, Σκουζές, τόνισε ότι οι Έλληνες στη Μακεδονία επιχειρούσαν μόνο να αμυνθούν έναντι της τρομοκρατίας των Βουλγάρων, στόχος των οποίων ήταν να εκμηδενίσουν το ελληνικό στοιχείο στον τόπο αυτό. Αυτή ήταν η γραμμή που υιοθετούσε σταθερά ο Σκουζές. Παραδεχόταν ότι μπορεί να υπήρχε κάποια μικρή διακίνηση όπλων και ότι μερικοί πρόσφυγες μπορεί να είχαν ξεφύγει από την προσοχή των ελληνικών αρχών ασφαλείας για να ενταχθούν σε σώματα. Όταν κατηγορήθηκε για τις δραστηριότητες του λοχαγού Μάνου στο Βόλο για την ενίσχυση των ανταρτών είπε ότι ο αξιωματικός αυτός είχε πλέον αποσπασθεί στη Σχολή Ιππικού, ώστε να μπορούν να τον παρακολουθούν στενότερα αν και στη δεδομένη στιγμή έτυχε να βρίσκεται σε άδεια.

Περίπου την ίδια γραμμή υιοθετούσε και το Βελιγράδι, το οποίο ισχυριζόταν ότι οι Σέρβοι στη Μακεδονία βρίσκονταν σε άμυνα. Η Σόφια πρόβαλε επίσης, παρόμοιους ισχυρισμούς, σε πιο εριστικούς τόνους. Ο Πετρώφ, αφού εξέφρασε την έκπληξή του για το ότι είχε θεωρηθεί απαραίτητη η προειδοποίηση και στην περίπτωση της Βουλγαρίας, δήλωσε ότι η παράσταση θα έπρεπε να είχε απευθυνθεί μόνο στην Αθήνα και την Κωνσταντινούπολη. Τα βουλγαρικά σώματα, είπε, αμύνονται εναντίον των Ελλήνων και των Σέρβων και στη συνέχεια σε δήλωσή του προς τη Σοβράνιε, κατηγόρησε τους Τούηγκους ότι ενίσχυαν και παρακινούσαν τους Έλληνες στις επιθέσεις τους εναντίον των εξαρχικών χωριών.